

Beskriv deg selv med fem ord, hadde min potensielle arbeidsgiver sagt på intervjuet. Jeg kan ikke riktig huske hva jeg svarte, men jeg sa noe klassisk piss. Sånn som man har hørt at er bra å si på jobbintervjuer. Ting som hardtarbeidende, pliktoppfyllende, ambisiøs også videre. Ambisiøs, den husker jeg at jeg sa. Og det er så ironisk. Det er nettopp fordi jeg har gitt opp alle ambisjoner at jeg nå søker jobb på Mac Donalds, av alle steder.

På vei ut døra til Mac Donalds i Rådhusgata, drar jeg en Smartsigarett opp av brystlomma. De er billige, men smaker dritt. Det første trekket er ikke noe særlig. Luksusen det er å kunne kjøpe seg god røyk er en av mine motivasjoner til å søke denne jobben. For ikke å snakke om at jeg skammer meg inderlig over å være en trygdesnylter. Jeg av alle. Jeg som hater den såkalte velferdsstaten. Jeg som er en sterk tilhenger av personlig frihet. Så sterkt at det nesten snakk om anarkistiske tendenser. Jeg vil gi mindre skatter, og få mindre ytelser fra staten. Men når jeg var sulten, solgte jeg sjela mi til sosialen. Judas fikk 30 sølvpenge. Jeg fikk 4000kr. Jeg tar et nytt trekk. Begynner å venne meg til smaken nå. Tenker på det Abraham Lincoln sa om at "A government that provides everything, is a government that desides everything". Han hadde søren så rett. Det siste trekket smaker mer filter enn tobakk. Jeg knipser'n i rennesteinen.

Hva skulle jeg ha svart for å være ærlig? Hvilke fem ord ville best beskrive meg? Det er først og fremst tre ord som popper opp i hodet mitt. Filosofisk, bekymringsfull, og deprimert. "Cognito ergo sum". Jeg tenker, altså er jeg sa Descartes. Stemmer nok det, men for å beskrive meg er nok "Cognito ergo dolelo" vel så relevant. Jeg tenker, altså er jeg deprimert. Jeg bekymrer meg for alt mulig rart. Sånn har det vært helt siden jeg var liten. For tida bekymrer jeg meg blant annet for microchip implantater. IBM har allerede begynt å sende ut reklamevideoer for VeriChip som de kaller sitt produkt. Mest av alt bekymrer jeg meg over at alt for få andre bekymrer seg over slikt.

Mobilen ringer. Hallo, sier stemmen. Det er Torgersen fra Mac Donalds. Jeg ville bare meddele at vi har gått over søknaden og CV-en din, og vi synes du er overkvalifisert til stillingen. Det blir en ubehagelig lang stillhet, mens jeg tar meg sammen for ikke å ramse opp ei lang lekse krydra med sterke ord, om at det vel er opptil meg om jeg vil ta imot en jobb jeg er overkvalifisert til. Uansett sier han, vi har noe langt mer attraktivt å tilby deg. I Oslo trenger de en daglig leder til Mac Donalds i Karl Johans Gate. Er du interessert? Jeg er jo ingen ledertype tenker jeg, men lønna er sikkert bedre, så jeg takker ja. Det er bare en ting sier han. De trenger noen som kan begynne i morgen. Med den høfligste stemmen jeg har sier jeg at det passer helt fint. Jeg takker, og Torgersen ber meg ha en fortsatt god dag.

Jeg rusler ned imot togstasjonen. Jeg stopper opp, og vrenger lommene mine. En hundrelapp og tre kronestykker. Aldri i verden om det vil holde til en billett til Oslo. Likevel går jeg ned til stasjonen, og sjekker tabellen etter neste avgang mot Oslo. Den er om tretten minutter. Ikke går det noe seinere heller. Enda godt jeg ikke har noe å pakke.

Når toget ruller inn på stasjonen står jeg klar. Går rett inn på doen og setter meg. Her må jeg sitte til vi er framme. Jeg bare håper ingen vil legge merke til at doen er opptatt i nesten tre timer.

Når vi kommer fram er klokka omtrent åtte på kvelden, men det ser fremdeles ut til å være midt på dagen. Folk med penger ville kanskje skaffa seg et rom for natta, men jeg er ikke en fyr med penger. Ikke vil jeg ha noe rom heller. Hvorfor skulle jeg vel betale for å tilbringe natta

i en betongblokk, når det er så mange fine parker? Dessuten er det flott vær. Ikke en sky på himmelen.

Sparte en del cash på gratisturen med NSB, tenker jeg. Kan vel koste på meg ei pakke Lucky Strike nå. Så jeg går inn på Rimi og kjøper sigaretter. Når jeg kommer ut i sola, setter jeg meg på et trappetrinn og tenner den første røyken fra pakka. Suger tjære ned i lungene mine og nyter et øyeblikks lykke i Tigerstaden. Nede på Jernbanetorget ser jeg ei fisefin gammel dame. Folk har virkelig for mye penger når de kjøper sånne kåper. Hu går imot trappa, og det blir mer og mer tydelig at hu er på vei mot meg. Jeg trenger ikke enda en person som skal komme og mase om hvor ille røk er. Jo da, hu kommer bort til meg. Unnskyld meg, sier dama. Og jeg skaller a mentalt ned. Måker panna mi inn midt mellom øya hennes. Ser for meg hvordan blodet renner fra den brekte nesa. Unnskyld meg unge mann sier a. De har vel ikke en lighter å låne meg. Jo, så klart sier jeg, og fisker'n opp av lomma, mens den gamle dama finner fram en sigarett med munnstykke. Hu får lighteren og tenner sigaretten sin. I det jeg får den tilbake, sier a: Takk skal de ha. Vi skal visst være en utdøende rase, men jeg er 98 år gammel. Så går hun sin vei.

For en gangs skyld viser jeg litt manerer, og legger sneipen på rista i den boksen som er til sneiper. Sulten tusler jeg oppover Karl Johan. Magen romler kraftig, så jeg går like godt innom Mac Donalds og kjøper meg to tikronersburgere. På den måten får jeg jo også sjekka ut min nye arbeidsplass. De ansatte stresser rundt, og jeg forstår enda bedre at jeg ikke kommer til å trives her. Men det er da et greit sted å døyve sulten for tjue kroner.

Nå når jeg ikke lenger er særlig sulten, kjenner jeg at trøttheten kommer kryptende. Det egner seg ikke å sove her i sentrum, så jeg går over Youngstorget, og ned til Akerselva. Jeg følger ei sti oppover langs elva til et parkområde jeg regner for å være langt nokk unna sentrum til at jeg får fred. Finner en benk uten noen lyktestolpe i nærheten, og legger meg der. Det er merkelig det der. Hjemme i senga mi kan jeg bli liggende i timevis uten å få sove, men her føler jeg på meg at jeg kommer til å sovne hvert øyeblikk. Benker er et virkelig undervurdert møblement, om man kan kalle det, det.

Jeg våkner av at noen driver og rister borti meg. En som sier: Hei, kamerat. Stemmen røper halve livshistoria hans. Har du fyr? Jeg gnir natta ut av øya, setter meg opp på benken, og tenker: er det sånn alle samtaler starter her i hovedstaden? Fyr ja, sier jeg, og fisker lighteren opp av lomma igjen, og gir den til "kameraten" min. Det er ei dame der også. Jeg får lighteren tilbake, og tenner meg en røyk sjøl også. Dama sier at de hadde lagt merke til en som dreiv og stjal sykler oppi bakken her, og tenkte de burde vekke meg. Takk for omtanken sier jeg. Mens jeg tenkte at jeg ikke har en dritt å bli frastjælt. Den tanken er faktisk veldig betryggende. Er du interessert speed spør a meg plutselig. Nei, sier jeg. Å, du bruker ikke sier a. Tydelig overaska. Nei, sier jeg. Så bra for deg. Ikke begynn med det heller. Sier ho. Det er dama som har tatt over snakkinga, og "Kammeraten" har blitt helt stille, der han sitter på bakken, og røyker. Han ser nesten ut som en Buddhastatue. Rent bortsett fra at Buddha vandlig vis framstilles litt feitere, og uten filtersigartett i kjeften.

Disse to jeg nå har lært at heter Amalie og Per Olav har et telt lenger oppe ved elva. Jeg har lite å gjøre. Dessuten er jeg begynt å våkne til, så jeg blir like godt med dem. Her går jeg langs Akerselva med narkomane utelligere klokka 4. Om natta, og jeg føler meg mye tryggere enn jeg noen gang gjorde på barneskolen.

Når vi kommer opp til teltet lager Amalie til ei kaffe på primusen de har der i teltet. Jeg liker meg her i dette teltet. Telt og telt. Det er faktisk bare en pressenning som er spent opp mellom fire trær. Ikke at det er noe dårligere.

Jeg får en kopp (det vil si avkutta plastflaske) rykende varm herlig drikke. Vi starter å prate. Amalie sovner, men Per Olav og jeg blir sittende og prate. Det er som om vi er gamle kjente. Vi blir i hvert fall det. Han forteller at han vokste opp på Filippinene med mora si. Så en dag når han er 15 år får han beskjed om at han har en far i Norge, som vil ha ham der. Og før han viste ordet av det bodde han i et land han ikke kjente, hos en far han ikke kjente, som prata et språk han ikke kjente. Når han var 18 døde faren. Og da sier han, var jeg på egenhånd uten kjennskap til noe annet en det som fungerer på samme måten i alle land. Tyveri. Han trodde nok at jeg stirra dømmende og oppgitt på ham. Det gjorde jeg ikke. Jeg bare funderte over min egen situasjon. Jeg stjeler bare det jeg trenger, sa han. Og bare fra de som ikke trenger det. Det har jeg forstått sa jeg. Det at jeg er opplært til å snylte på lovelig vis, mens du må ty til ulovelig vis gjør da ikke deg til noe dårligere menneske. Nå var det min tur til å åpne brystkassa. *Gray would be the color, if I had a heart.* Jeg forteller om ganger jeg har sittet på loftet med løpet på farfars hagle i kjeften. Men jeg trakk aldri avtrekkeren. Først sier jeg at grunnen er at jeg ikke nådde ned, og at jeg hadde for mye respekt for den til å sage av løpet. Per Olav løfter øyenbrynet, lik en psykolog som henter at jeg må grave djupere for den virkelige grunneren. Jeg er stille ganske lenge, før jeg sier at jeg egentlig tror det må ha vært Den Hellige Ånd som stoppet meg. Han blir stille, og jeg skjønner at nå har jeg sagt noe som man bare ikke sier. Ja, jeg vet at dette ikke er sånt man sier. Hvert fall ikke her i landet. Der tror jeg du har rett sier kameraten. Er det noe som er mer ukomfortabelt for oss nordmenn å prate om enn selvmord, så er det Gud.

Sola står opp over Oslo. Kameraten bommer en røyk av meg, og jeg en kopp kaffe av han. Samtalen blir lettere etter hvert som koffein, fuglekvisper og nikotin visker vekk fremmede land og hagleløp.

Klokka er 5, og det er bare en time til jeg skal starte på Mac Donalds. Jeg takker for kaffen, og kameraten takker for psykologtiden. I like måte, sier jeg. Jeg reiser meg opp, og sier at jeg kommer innom med burgere i kveld. Så går jeg ut i solskinnet. Vandrer nedover mot sentrum. Tenker jeg skal stikke innom dassen på Oslo S for å vaske og ordne meg litt før første dag på jobben. *Good morning Jesus*, nynner jeg lystig på vei nedover, selv om det egentlig ikke er en lystig sang.

Jeg kommer inn på Oslo S, går rett inn på dassen. Mens jeg står der og pisser, kikker jeg på klokka. Kvart på seks. Jeg får det travelt. Så snart jeg er ferdig, snur jeg meg raskt i retting vasken, og tar et kjempe skritt. Et byks fram. Med stor fart fremover, setter jeg begge beina rett i en vannpytt ved vasken. Beina fortsetter å skli framover langs gulvet, mens alt ovenfor er på rask vei ned. Hodet treffer dasskåla, og blåe lysstoffrør er det siste jeg ser.